

СГОВОРНА ДРУЖИНА

Ненаситна мечка — зла стръвница,
граби вече редъ лѣта,
ту теле, ту агне, ту овчица —
грозна напасть и беда.
Страхъ те е да идешъ въвъ гората
да си настѣчешъ дърва,
страхъ те е да изведешъ стадата
да се напасатъ трева.

Писнаха женитѣ и децата:
— Тука нѣма ли юнакъ,
или само вино въвъ кръчмата
ще се пий до късно чакъ?
— Баби! — дѣдо почна да се кара,
— где да съмъ сега младежъ,
ще убия съ кримката си стара
тоя звѣръ съ единъ гърмежъ.

— Все ще има, — Маминъ Колю рече,
— между насъ единъ юнакъ,
ще убия меца тая вечеръ
само съ тоя простъ кривакъ.

Трепна цѣло село и зачака.
Призори се върна. . . самъ
Маминъ Колю, звѣрски изподрасканъ,
крачейки едвамъ-едвамъ.

— Не за всѣкоя уста лъжица! —
жегна го дебелъ Вълканъ,
— е да повалишъ една стръвница,
скрита въ тъмния балканъ. —
И потегли, гнѣвнъ и навжсенъ.
Туй се казва, нѣ, юнакъ!
Но, горкиятъ върна се окжсанъ,
тукъ-таме съ нахапанъ кракъ.

Изредиха се отборъ юнаци.
Кой е кривъ, и азъ не знамъ,
ала трѣгна имъ като на раци —
Меца все си бѣше тамъ.

— Вѣтъръ, вѣтъръ ви завѣлъ, момчета!
викна дѣдо ми засмѣнъ,
— По отдѣлно — никой нищо! Въ чета

хай вървете подиръ менъ!
Па преметна кримката си стара
и заудря мжки кракъ.

Ето ги сега се разговарятъ,
скрити въ гжстия букакъ.

— Бойко ще стои надъ пещерата,
Мирчо и Витанъ — встрани,
вий отпредъ ще легнете въ тревата,
ний — подъ срещнитѣ скали.

Всѣки отъ мѣстото си завика.
Трепна сънната гора,
а стръвницата, изплезила езика,
бди предъ своята пещера.
Става. Стѣпва бавно. Спира. Гледа.
Друженъ викъ я сепна: дръжъ!
И изтрѣгна четата победа
въ бой страхотенъ изведнѣжъ.

Смѣгнаха стръвницата проклета,
да се чуди старъ и младъ.
Всѣки помни тазъ юнашка чета
съ дѣдо мждъръ и сърдцатъ.

Христо Огняновъ